

Το ιστορικό του Γ4

Προσπαθώ να κοιμηθώ αλλά μάταια... Η σκέψη μου με κρατάει ξύπνιο... Θυμάται μια φωτογραφία και αρχίζει να με ταξιδεύει στα πολυσυζητημένα χρόνια του Λυκείου που κατέχουν μια ξεχωριστή θέση στη καρδιά μας! Κάθε χρόνος και μια ανάμνηση, κάθε μέρα και μια καινούργια εμπειρία. Καθένας ήταν και είναι μια ξεχωριστή νότα στη ζωή των υπολοίπων...Θυμάμαι την Κάτια που όλοι την φωνάζανε ψάρι να μας κάνει να γελάμε με την παραστατικότητα της στα ανέκδοτα! Τη Μαρίνα το πιο αυθόρμητο άτομο της τάξης να μιλάει συνέχεια με την Κάτια.. Έρχεται στο μυαλό μου η Δήμητρα που έκανε την καρδιά μας να χτυπά δυνατά χορεύοντας και τραγουδώντας με την Μαρία, ένα κορίτσι με απίστευτη ενέργεια. Βέβαια δεν θα μπορούσε να λείπει και ο dj Μάριος που έμπαινε στην τάξη μετά από δέκα λεπτά με το φαγητό στο χέρι... Σκέφτομαι τον Αντρέα, τον μεγάλο του Γ4 που "αρωμάτιζε" την τάξη μας!! Και φυσικά τον Alex με μια σανίδα στο χέρι να τον πλακώνει για τα αρώματα. Η σκέψη συνεχίζει το ταξίδι της και φτάνει στην Μαριάννα που τη βλέπω να πειράζει τον Νίκο, το "κινεζάκι" της παρέας που κοκκίνιζε από το ασταμάτητο γέλιο. Σίγουρα σε όλους θα μείνουν αξέχαστες οι γκριμάτσες της Βέρας όταν άκουγε την Μαριάννα να τραγουδάει. Επιτέλους Βέρα άφησε το τηλέφωνο από το χέρι!! Επόμενος σταθμός η Άννα πάντα χαμογελαστή και πρόθυμη να τα "χώσει" στους καθηγητές. Δίπλα της ο Σπύρος πάντα ετοιμόλογος και γεμάτος χιούμορ, συχνά ειρωνικό. Πιο μπροστά ο Γιάννης (Nizmo) που ήταν ερωτευμένος με το PSP του. Φυσικά ο Κώστας να μιλάει με όλους κερδίζοντας τους με το γέλιο του και τον ωραίο του λόγο. Ο νους μου στέκεται στον άλλον Γιάννη της παρέας με τις κορυφαίες ατάκες στον Χάρη, για τα γράμματά του που μοιάζανε σαν αυτά του υπολογιστή, που όμως ξεχώριζε για την προθυμία του να

βοηθήσει σε οποιοδήποτε πρόβλημα. Θυμάμαι την Αγγελική την ήρεμη δύναμη της τάξης να κάθεται με την Ελένη την κινητή βιβλιοθήκη της τάξης, που μπορούσαν να συμμετάσχουν σε οποιαδήποτε συζήτηση.. Ταξιδεύω στα μονοπάτια του hip hop ακούγοντας τον Γιώργο-Agu, την αγάπη της Κωττούλα, να ραπάρει. Δίπλα του ο Ιάσοντας πάντα χαμογελαστός και με έντονες πολιτικές ανησυχίες. Από πίσω τους ο τσαμπουκάς της παρέας, η Έφη, ένα κορίτσι έξω καρδιά να κάθεται με την Joyce, η οποία ακόμα και αν δεν ήταν καλά προσπαθούσε να φτιάξει το κέφι των άλλων. Σκέφτομαι τον Γιώργο miffin να σκοντάφτει συνέχεια και να πλακώνεται με τον Ίωνα που τα έχωνε στη Σαλίμπα (Ποιος βγαίνει έξω;;) και καθόταν με τον Κωνσταντίνο τον drummer της τάξης ο οποίος έκανε παρέα με τη metalou Άννα Τ. που άκουγε συνέχεια την Αλεξάνδρα να λέει δεν είμαι σίγουρη. Μπροστά η Ευγενία να ακούει latin τραγούδια και να χορεύει. Τέλος σκέφτομαι την πολύ γλυκιά Πηνελόπη που ζωγραφίζει υπέροχα.

Η κλεψύδρα των τριών χρόνων μας στολύκειο κοντεύει να αδειάσει. Κάπου εδώ οι δρόμοι μας, φίλοι μου, χωρίζουν. Ελπίζω κάποια στιγμή τα μονοπάτια μας να συναντηθούν ώστε να ξαναθυμηθούμε όλα αυτά που περάσαμε μαζί και να ζήσουμε και άλλες ωραιότερες στιγμές...

Εύχομαι όλοι να βρείτε το πέρασμα που ψάχνετε μακριά από τη πραγματικότητα και να ακολουθήσετε τα βήματα των ονείρων σας. Καληνύχτα...

Σταθουλόπουλος Κ., Σταματιάδη Ά., Χαλκιάδακη Μ.